

[Hans Hansen (Usserød).]

mit Partis Vegne skal jeg derfor anbefale Lovforslaget til en hurtig og velvillig Behandling her i Tinget.

Nørskov: Blandt de mange gode Love og Forordninger, som fulgte efter Stavnsbaandets Løsning i 1788, indtager Skovforordningen af 27. December 1805 en fremragende Plads. Gennem Aarhundreder var det gaaet tilbage med Danmarks Skove, saa at vort Land efterhaanden var blevet et af de skovfattigste i Europa. Det tjener Oplysningstidens Mænd til stor Ære, at de fik truffet Værneforanstaltninger over for den Fare, der truede vore Skove. Gennem 130 Aar har denne gamle Forordning været gældende Skovlov i Danmark, og under den er Landets Skovareal fordoblet. Man kan altsaa fastslaa, at det har været en god Lov. De fleste Skovejere er sikkert ogsaa af den Opfattelse, at en ny Skovlov egentlig ikke er synderlig paakrævet, og at den, hvis der endelig skal ske Forandringer, da ikke maa fjerne sig for meget fra de gamle, tilvante Bestemmelser. Det er jo heldigvis saaledes, at de allerfleste Skovejere nærer stor Interesse for deres Skove og passer dem godt. Til at vække Interesse for en god og omhyggelig Skovpleje tror jeg, at Loven om Smaaskovforeninger af 1919 har bidraget meget. Selv om der nok kan fremvises Eksempler paa mindre god Pasning, ja Misrøgt, saa er det heldigvis Undtagelser, og om det end kan fastslaaes, at der egentlig ingen Fare truer vore Skove, maa det indrømmes, at Forordningen af 1805 er gammel, ja, med den Lyst til idelig at revidere Love, som har besjelet de forskellige Regeringer, er det vel nok enestaaende, at en Forordning fra Christian den Syvendes Tid endnu er gældende.

Den højtærede Landbrugsminister mener altsaa, at Tiden er inde til at omskrive Loven i Nutidens Sprog samt indføre nye Bestemmelser, svarende til den Udvikling, der har fundet Sted gennem det lange Tidsrum, denne gamle Forordning har været gældende. Da Sagen saaledes er rejst, er vi fra Venstres Side ogsaa villige til at gaa ind i et Arbejde tagende Sigte paa at bevare vore Skove uden at gaa Skovejernens berettigede Interesser for nær eller lægge dem Hindringer i Vejen for Raadigheden over deres Skove, og jeg vil straks sige, at det foreliggende Forslag tiltaler os mere end det, der blev fremsat her i Folketinget den 24. November 1933, thi det skal indrømmes, at der i det foreliggende Lovforslag er taget Hensyn til de

Krav og Ønsker, vi fra vort Partis Side gjorde gældende med Hensyn til en fremtidig Skovlovgivning, selv om der findes Bestemmelser deri, som vi ønsker ændret.

Jeg vil ikke gaa i Enkeltheder, da de enkelte Paragraffer sikkert bedst drøftes i et kommende Udvalg, men væsentlig kun fremsætte nogle Udtalelser om de nye Bestemmelser i Forslaget, som vi hovedsagelig ser som Forbedringer.

For det første mener jeg, det er godt, at man gør et Forsøg paa at sammenarbejde de to Forslag, som var fremme i 1933. Forholdene i Sønderjylland er jo ofte anderledes end Nord for Kongeaalen, og det gælder ogsaa paa dette Omraade. En af mine Partifæller med særligt Kendskab til sønderjyske Skovforhold vil nærmere omtale denne Del af Forslaget, men jeg haaber, at de Overvejelser, som skal finde Sted, maa resultere i, at vi kun faar een Lov, omfattende alle Landets Skove.

Jeg er ogsaa tilfreds med, at der er taget Hensyn til de Betænkeligheder, jeg paa mit Partis Vegne fremførte over for det tidligere Forslags Afsnit C., der indeholdt Bestemmelser om en Konstatering over hele Landet af Fredskovene. Vi kunde ikke tiltræde en saadan Foranstaltning, dels fordi den vilde blive meget kostbar, dels fordi den utvivlsomt vilde medføre Uvilje fra Skovejerns Side og give Anledning til Stridigheder. Derimod har vi intet imod, at en Skovejer kan begære Landbrugsministeriets Bistand til Konstatering af, hvorvidt den ham tilhørende Skov er Fredskov, og, i bekræftende Fald, hvilke Grænser den maatte have, hvilket jo ogsaa Lovforslagets § 25 og følgende Paragraffer giver Ret til. Det vil nok være nødvendigt at foretage en lille Ændring i § 5, ligesom ogsaa §§ 8 og 9 maa overvejes nøjere i Udvalget; det samme gælder enkelte andre Paragraffer.

I § 10 er Anmeldelsespligten ved Ejerskifte nøjere udformet, hvilket sikkert er heldigt.

Jeg er særdeles veltilfreds med, at § 11 nu kommer til at omfatte alle Skove og Plantager, ligesom den gamle Forordnings § 20, som har været af største Betydning for de danske Skoves Bevarelse, idet den har virket som en Bremse mod ethvert Skovkøb med Skovslagtning for Øje. Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet har oplæst § 11 i dens nye Affattelse. Det skal jeg derfor ikke gøre, men kun sige, at jeg ogsaa kan være enig med ham i den Betragtning, han gjorde gældende: at der burde være en Minimumsgrænse for Skove ligesom for Plantager.